

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۲۸ اگست ۲۰۲۲

یونس نگاه

پیر محمد کاروان / شعر و سیاست

چندی قبل هم در یک پست فیسبوکی نوشتم که مدتی از خوانندگان شعر پیرمحمد کاروان بودم و بعد از طالبان غم و رنج مردم و وطن را در کلام او ندیدم.

به تازگی عکس او در کنار سراج‌الدین حقانی نشر شده که با حال خوش و دوستانه، به هم چسبیده مشغول تماشایند. حقانی در وسط روی زمین و دو شاعر چسبیده به او دو طرفش نشسته‌اند. هردو شاعر معروف و بسیار پرطرفدار جامعه پشتون اند.

می‌خواهم توضیح دهم که دفاع تحصیل‌کردگان پشتون ازین عکس به سود ملت ما، به خصوص به سود جامعه پشتون نیست. چرا که شعر تربیون است، در واقع مهم‌ترین تربیون در جامعه کم‌سواد و بی‌سواد افغانستان. شعر و شاعران به اندازه مسجد و ملاها در جامعه نفوذ دارند و می‌توانند در تغییر ذهنیت مردم نقش ادا کنند.

خطای آنانی که از آن عکس و رابطه شاعر و سراج‌الدین دفاع می‌کنند این است که تصور می‌کنند داشتن مسجد کلان و شاعر کلان خوب است، حتی اگر در آن مسجد انتحاری تربیت شود و آن شاعر با زبان، عکس و حضور خود ابزار تروریزم گردد. این درست نیست. تجربه ثابت کرده است که مدارس و مساجد بسیار "پرشکوه" و قیمتی وقتی تربیون جنگ و فساد گردند سنگر دشمن می‌شوند و دیگر سرمایه نیستند. شعر و شاعرانی که کنار دشمن مردم بنشینند، به خصوص شاعران مشهور و کلان، خیانت‌کارند.

کاروان را گروه بزرگی از وطنداران ما، هزاران تحصیل‌کرده و مخالف طالبان، و نیز میلیون‌ها آدم عادی عقل‌کل و یکی از قله‌های فرهنگ امروز پشتون می‌دانند. از همین خاطر باید در ارتباط به رفتار او باید حساس باشید. قله فرهنگ خود را اجازه ندهید کنار کناراب و شیلۀ اشغال بنشیند. به او بگوئید که جایگاهی را که مردم برایش قایل‌اند قدر کند و امانت ملی پشتون‌ها را ارزش بگذارد. به او بگوئید که تو فرد نیستی، شاعرک ناشناخته و ناتوان نیستی که اگر نه

بگوئی تو را بهزور به محفل بکشانند. قدرت و جایگاه تو را همه، از جمله حقانی‌ها می‌دانند و جرأت نمی‌کنند به تو آزار برسانند. پس کنار مردم باش!

کسانی استدلال می‌کنند که کاروان ملنگ و شاعر بی‌غرض است. این ذهنیت دهاتی و یکی از علت‌های عقب‌ماندگی ماست. شاعری به شهرت و اهمیت کاروان حق ندارد ملنگی و لودگی کند. چرا که مردم به او به چشم انسان نمونه و مثالی می‌بینند. می‌گویند شاعر را به سیاست چی؟ نخیر، امروز روزگار عادی نیست که بگوئیم شاعر را به سیاست چی، داکتر را به سیاست چی، کارگر را به سیاست چی، ملا را به سیاست چی، انجینر را به سیاست چی و همین طور لیست کرده همه را جز چند تیکه‌دار مشهور سیاسی را از نظر سیاسی غیرمسئول بشماریم. فراموش نکنیم که سیاست در نان و آب و کار و خانه و زندگی تک تک ما امروز تنیده است و گریز از آن ممکن نیست. اگر سیاست ضد طالبانی نکنید، به سود طالبان تمام می‌شوید.

برای سیاست ضدطالبانی لازم نیست همه زبان بکشایند، قلم یا تفنگ بگیرند. هرکس در حد توان خود مسؤولیت دارد با سکوت، با مهاجرت، با گوشه نشینی و حتی اگر مجبور به نشستن کنار رهبران طالبان شد، با ژست بدن و چین‌های پیشانی در مبارزه با طالب سهم بگیرد.

کاروان اشتباه می‌کند. کاروان حق ندارد شعر، این تریبون تاریخی و مؤثر مردم پشتون را علیه وطن و قومش به‌کار ببرد. کسانی شعرهای خلیلی را دست به دست می‌کنند که ببینید فارسی‌زبان‌ها هم ازین دست آدم‌ها داشته‌اند. بلی داشته‌اند. از همین خاطر مثل شما خاک‌به‌سر و بدبخت‌اند. شعر خلیلی در تمجید دشمن مردم افغانستان نشستن کاروان را در کنار سراج الدین حقانی توجیه نمی‌کند. در میان شاعران فارسی بکشید الگوهای خوب را پیدا کنید و از آنان بیاموزید. در کارهای زشت با فارسی‌زبان‌ها رقابت نکنید.